

3 De boeken van het Nieuwe Testament

Het Nieuwe Testament omvat zevententwintig boeken. Net zoals het Oude Testament bevat het Nieuwe Testament verschillende soorten geschriften: Evangelien, geschiedenis, brieven en profetie.

A. DE EVANGELIEN

Het woord 'evangelie' komt van het Grieks 'euangelion', wat 'goed nieuws' betekent. Voor de eerste Christenen handelt het Evangelie over wat God voor de mensen heeft gedaan door Jezus Christus. In zekere zin was Jezus het goede nieuws en de boodschap van Zijn komst was ook het goede nieuws. Na verloop van tijd, nadat de boodschap was opgetekend, werd de geschreven boodschap zelf, 'Evangelie' genoemd. Het Nieuwe Testament bevat vier verschillende boeken die Evangelie worden genoemd. Ze werden geschreven om aan de behoeften van de jonge Gemeente tegemoet te komen. Toen de Apostelen stierven en valse leraren de Gemeente begonnen te ondermijnen, bleek duidelijk dat het geschreven onderricht de Gemeente kon beschermen tegen misleiders. Het geschreven onderricht over Jezus kon dus overgeschreven worden en naar meer plaatsen gestuurd worden; dus een nuttig middel om aan niet-Christenen het goede nieuws mee te delen. Drie van de vier Evangelien noemt men 'synoptisch' wat betekent 'gezamenlijk beschouwd' omdat ze Jezus vanuit eenzelfde standpunt beschrijven. Deze Evangelien vertellen ons alle drie een groot deel van wat Jezus gezegd en gedaan heeft en meestal met dezelfde woorden. De drie synoptische Evangelien zijn deze: Matteus, Marcus en Lucas.

MATTEUS schreef vooral voor joodse Christenen en in zijn Evangelie wordt de leer van Jezus, in vijf redevoeringen weergegeven. Dit Evangelie bevat een stamboom van Jezus, die terug gaat tot David en Abraham.

MARCUS schreef het kortste van de drie synoptische Evangelien. Hij vertelt ons het verhaal van Jezus in een bondige, ongekunstelde stijl en legt meer nadruk op de daden dan op de woorden van Jezus.

LUCAS zijn Evangelie heeft veel weg van dat van Mattheus, maar vertelt ons ook heel wat dingen die Jezus gedaan en gezegd heeft tijdens Zijn laatste reis naar Jeruzalem. In dit Evangelie krijgen bepaalde vrouwen, zoals Maria, de moeder van Jezus en Elizabeth, de moeder van Johannes de Doper, een meer belangrijke rol toebedeeld.

JOHANNES schreef een evangelie dat totaal verschillend is van de drie synoptische. Waarschijnlijk schreef Johannes zijn Evangelie vele jaren nadat de synoptische Evangelien geschreven werden. De lezers van Johannes waren dus waarschijnlijk vertrouwd met de synoptische Evangelien. Uit wat Johannes wist over wat Jezus gezegd en gedaan heeft, koos hij zorgvuldig die dingen uit, die niet in de drie andere Evangelien vermeld staan. Hij legde vooral de nadruk op de woorden van Jezus.

B. GESCHIEDENIS

Alhoewel de Evangelien en de andere geschriften van het Nieuwe Testament stellig voor een deel geschiedenis zijn, is er slechts één boek in het Nieuwe Testament, dat hoofdzakelijk als geschiedschrijving werd bedoeld.

HANDELINGEN (of de Handelingen der Apostelen) is het tweede werk dat door Lucas geschreven werd. Het vertelt ons hoe de Gemeente van een kleine alleenstaande groep discipelen in een bovenzaal te Jeruzalem, snel groeide tot in het centrum zelf van het Romeinse Rijk, tot in de stad Rome. Lucas vertelt ons een verhaal van lijden en moed. Het is het verhaal van Gods macht, die de jonge Gemeente in staat stelde haar opdracht te vervullen die erin bestond het goede nieuws aan de gehele wereld te prediken. In het boek Handelingen zijn de hoofdpersonages de Apostelen en hun metgezellen, en dan vooral Petrus (tot hoofdstuk 12) en Paulus (vanaf hoofdstuk 13). De Handelingen maken het ons mogelijk vele van de brieven, die in het Nieuwe Testament voorkomen in hun oorspronkelijk verband te plaatsen.

C. DE BRIEVEN

Het grootste deel van de brieven (ook 'epistels' genoemd) van het Nieuwe Testament werden door de Apostel Paulus geschreven. Paulus schreef dertien brieven, die in drie categorieën kunnen ondergebracht worden.

1. DE EERSTE BRIEVEN:

1 Thessalonicenzen, 2 Thessalonicenzen, 1 Korintiërs, 2 Korintiërs, Galaten en Romeinen

In deze brieven weerstaat Paulus mensen, die de betekenis van het nieuwe verbond tussen God en de mens verwringen zullen.

2. DE GEVANGENSCHAPSBRIEVEN:

Filippenzen, Filemon, Kolossenzen en Efeziërs

Deze brieven worden gevangenschapsbrieven genoemd, omdat Paulus ze alle in de gevangenis, waarschijnlijk in Rome, schijnt geschreven te hebben. Deze brieven werden na de 'eerste brieven' geschreven.

3. DE PASTORALE BRIEVEN:

1 Timoteus, 2 Timoteus en Titus

De laatste brieven van Paulus worden Pastorale brieven genoemd omdat ze vooral problemen behandelen in verband met het 'hoeden van de kudde' en met het voorzien in de noden van de Gemeente.

Behalve de dertien brieven van Paulus, bevat het Nieuwe Testament acht andere brieven van de hand van verschillende auteurs. Gewoonlijk noemt men deze brieven de algemene brieven. Het zijn:

Hebreeën, Jakobus, 1 Petrus, 2 Petrus, 1 Johannes, 2 Johannes, 3 Johannes en Judas

Hier volgt een kort overzicht van de inhoud van alle brieven, in de volgorde waarin ze in het Nieuwe Testament opgenomen zijn (behalve voor de brief van Judas).

ROMEINEN Deze brief schreef Paulus aan Christenen, die hij nooit ontmoet had. Hij behandelt vele problemen, die oprezen om het nieuwe verbond tussen de mensen en God te begrijpen. In menig opzicht is deze brief een inleiding tot de volledige denkwereld van Paulus.

1 & 2 KORINTIERS (De eerste en tweede brief aan de Korintiërs). Deze brieven geven een antwoord op vragen, gesteld door Christenen uit Corinthe. Paulus schrijft over het huwelijk, het avondmaal, de geestelijke gaven en de opstanding.

GALATEN Deze brief schreef Paulus voor Christenen in Galatië, die het gevaar liepen Christus te verliezen en opnieuw onder de Wet van Mozes te gaan leven.

EFEZIERS Deze brief was gericht tot Christenen in Efeze, maar was waarschijnlijk ook bedoeld om rondgestuurd te worden naar andere Gemeenten. In Efeziërs legt Paulus uit dat God een einde heeft gemaakt aan het onderscheid tussen joden en heidenen. Hij legt de nadruk op de eenheid van de Gemeente en op haar taak in de wereld van nu.

FILIPPENZEN Paulus schreef deze brief om Christenen van Filippi te danken voor de hulp die ze hem gezonden hadden. De nadruk wordt hier ook gelegd op het voorrecht te mogen lijden omwille van de Christelijke leer. De brief bevat ook een waarschuwing tegen dwaalleraars.

KOLOSSENZEN benadrukt wat Christus gedaan heeft en ook dat Christenen geen andere machten hoeven te vrezen of andere ingebeelde goden moeten vereren. Deze brief was gericht aan Christenen te Colosse.

1 & 2 TESSALONISSENZEN (De eerste en tweede brief aan de Thessalonicenzen) Deze brieven werden geschreven aan Christenen van de stad Thessalonica. Onder andere was het Paulus' bedoeling misverstanden omtrent de terugkeer van Jezus recht te zetten.

1 & 2 TIMOTEUS (De eerste en tweede brief aan Timoteus) Paulus richtte deze brieven tot Timoteus, zijn jonge medewerker en broeder in Christus. Paulus schreef deze brieven tegen het einde van zijn leven. Ze bevatten talrijke persoonlijke boodschappen, maar ook beschouwingen over de organisatie en de werking van de Gemeente.

TITUS was een andere Christelijke broeder, aan wie Paulus tijdens de laatste jaren van zijn leven schreef. Deze brief handelt ook over het leven van de Gemeente en over het persoonlijk gedrag van de Christen.

FILEMON is de naam van de meester van een weggelopen slaaf. Paulus had de slaaf ontmoet en bekeerd en stuurde hem terug naar zijn meester met deze brief. Paulus vraagt Filemon zijn slaaf als een Christelijke broeder te ontvangen.

HEBREEN heeft veel weg van een preek. De onbekende schrijver van deze tekst richt zich tot Christenen die het gevaar lopen zo ongeïnteresseerd te worden in hun geloof dat ze ervan vervreemden. Hij moedigt hen aan hun geloof en hun inzet te vernieuwen. Sommigen hebben gemeend dat Apollos de auteur is en velen geloven dat het Paulus is.

JAKOBUS Deze korte brief van slechts vijf hoofdstukken klinkt nogal als een preek. De schrijver (misschien een broer van Jezus) onderstreept het belang de bekoring te weerstaan, de noodzaak het geloof te uiten in daden en waarschuwt tegen de zonden van de tong en het discrimineren van de armen.

1 PETRUS (De eerste brief van Petrus) werd geschreven aan Christenen, die in een wereld leefden die alsmaar vijandiger werd. Petrus zei tot deze Christenen op Jezus te blijven hopen wegens Zijn opstanding. Het laatste hoofdstuk roept de oudsten op de Gemeente door hun voorbeeld en met nederigheid te leiden.

2 PETRUS en **JUDAS** lijken nogal op elkaar. Beide teksten handelen over dwaalleraren in de Gemeente. De hoofdgedachte van deze brieven is standvastig te blijven en zich niet te laten misleiden door een niet-Christelijke leer.

1, 2 & 3 JOHANNES (de eerste, tweede en derde brief van Johannes) behoren tot de meest interessante en inspirerende teksten van het Nieuwe Testament. Ze werden geschreven door dezelfde persoon, die ook het Evangelie volgens Johannes en de Openbaring schreef. In deze brieven wordt sterk de nadruk gelegd op de liefde, maar ze bevatten ook een hevige aanval tegen dwaalleraars. Johannes schrijft ronduit dat wie beweert 'God te kennen' maar zijn naaste niet liefheeft, een leugenaar is. Hij zegt dat ons leven het bewijs moeten zijn van ons geloof in God.

D. PROFETIE

Het Nieuwe Testament bevat slechts één profetisch boek.

DE OPENBARING verschilt helemaal van de andere geschriften van het Nieuwe Testament. Het wemelt van vreemde symbolen en beeldspraak. Delen van de boeken van Daniël en Ezechiël uit het Oude Testament vertonen er gelijkenis mee. Dit Bijbelboek werd geschreven voor Gemeenten die zwaar vervolgd werden. De schrijver verzekerde zijn lezer ervan dat God als overwinnaar zou treden uit de strijd, die toen aan de gang was, welke ook de schijnbare gang van zaken was. De Openbaring moedigt de Christenen aan de hoop niet te verliezen en rustig de uiteindelijke overwinning van Christus af te wachten.